

Wessel

Twee broers. Twee zoektochten...

VOORWOORD

Het is met trots dat ik het boek Wessel in een tweede druk mag uitgeven. Het is geweldig dat zoveel mensen door Wessel geraakt worden, maar ook tot nadenken worden gezet. Eén van de lezers mailde me dat hij Wessel zo'n geweldig boek vond, omdat het hem meenam naar 'onvoorstelbare werkelijkheden'. Je zou zeggen dat dit een contradictio in terminis is, een tegenspraak in termen. Want hoe kan iets onvoorstelbaar zijn en toch waar? Het deed me denken aan de Griekse filosoof Plato, die 2400 jaar geleden in zijn allegorie van de grot de realiteit omschreef. Een groep gevangenen zit van jongsaf aan vastgeketend in een grot, op zo'n manier dat ze zich zelfs niet kunnen omdraaien. Ze kijken naar een muur waarop allemaal schaduwen van personages voorbijkomen, omdat zich achter hen een doorgang in die grot bevindt, die de voorbijgangers op de muur projecteren omdat daar achter een vuur brandt. Het heeft de muur die de gevangenen zien tot een poppenkast van schaduwen gemaakt. Omdat de gevangenen niet beter weten denken ze dat dit de realiteit is. Ze geven namen en debatteren met elkaar over wat ze horen en zien, totdat er één ontsnapt, de grot uit kruipt en zich tussen de mensen begint te bewegen, die hem vertellen dat dit de realiteit is en dat de donkere contouren uit de grot slechts afspiegelingen zijn van de driedimensionale vormen, de meest fantastische kleuren en de uiteenlopende meningen die er in werkelijkheid zijn. De ontsnapte gevangene keert een soort van verlicht terug naar de grot en probeert aan zijn oud medegevangenen uit te leggen dat de wereld totaal anders in elkaar zit. Maar omdat zijn ogen zijn aangepast aan het felle licht van buiten lukt het hem niet meer om de schaduwen op de muur goed te herkennen, waardoor hij niet goed kan uitleggen wat nu het verschil is tussen de schaduw en de realiteit. Zijn medegevangenen worden ongeduldig en zelfs boos op hem, omdat ze denken dat zijn reis hem gek heeft gemaakt, en blind, waardoor ze zelfs met geweld proberen te voorkomen dat hij ze bevrijdt.

Twee van de onvoorstelbare werkelijkheden waar de lezer op doelde waren onze jeugd in de vergadering van gelovigen, die hij onvoorstelbaar maar waar achtte en mijn zoektocht en uitleg over Wessels ziekte, die hij ook onvoorstelbaar en waar achtte. Althans, voor mogelijk hield. Ik heb nog geen boze of vervelende reacties gehad, ook al maakt ‘Wessel’ dat u, de lezer, zich zeker in de laatste hoofdstukken ook wel eens als een van de gevangenen zou kunnen voelen, die iets hoort van een ontsnapte gevangene, waarbij u bijna boos wordt van hetgeen hij vertelt, omdat het zo totaal anders is dan wat u tot nu toe hoorde, heeft gelezen, geleerd en nog steeds ziet op televisie. Zou het kunnen zijn dat we allemaal leven in een soort van Plato’s grot, terwijl we kijken naar een fletse afspiegeling van de realiteit en worden wij ook boos wanneer er iemand komt die probeert uit te leggen dat de echte wereld anders in elkaar zit? Ergens in dit boek luidt een zin: “Het medische dogma van vandaag de dag is dat alles wat ‘abnormaal’ is in een lichaam ‘ziek’ is, terwijl wat wij ziek noemen in werkelijkheid de hoogste expressie is van de levenskracht van een organisme”. Ik ben benieuwd of Wessel u zover kan meenemen, dat dit voor u bespreekbaar wordt. Dat zou een groot compliment zijn.

Arjen Lievers
April 2018